

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 229/2025-13

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ladislava Duditša (sudca spravodajca) a sudcov Libora Duľu a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], zastúpeného JUDr. Denisou Hostačnou, advokátkou, Dunajská 4, Bratislava, proti postupu Okresného súdu Trnava v konaní vedenom pod sp. zn. 10PP/40/2024 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa, skutkový stav veci a sťažnostná argumentácia

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 28. apríla 2025 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prierahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 10PP/40/2024 (podľa príloh k ústavnej sťažnosti správne sp. zn. 110PP/40/2024, pozn.), ktorý predchádzal vydaniu uznesenia okresného súdu z 18. novembra 2024 a uznesenia Krajského súdu v Trnave sp. zn. 3Tos/15/2025 z 21. januára 2025. Sťažovateľ žiada, aby ústavný súd zrušil uznesenie krajského súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Zároveň žiada o priznanie finančného zadosťučinenia v sume 5 000 eur a náhrady trov konania zo strany okresného súdu.
2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ podal okresnému súdu elektronicky prostredníctvom svojho obhajcu 26. augusta 2024 návrh na podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody, ktorý v súčasnosti vykonáva v ÚVTOS Hrnčiarovce nad Parnou. Okresný súd uznesením z 18. novembra 2024 návrh zamietol.
3. Proti uzneseniu okresného súdu podal sťažovateľ 17. decembra 2024 sťažnosť, ktorú odôvodnil vecnou nesprávnosťou právnych záverov okresného súdu uvedených v napadnutom uznesení, ako aj nedodržaním 60-dňovej lehoty na rozhodnutie o návrhu na podmienené prepustenie vyplývajúcej

z § 415 ods. 5 Trestného poriadku. O sťažnosti rozhodol krajský súd uznesením z 21. januára 2025 tak, že ju ako nedôvodnú zamietol. Krajský súd sa stotožnil so závermi okresného súdu. Na margo nedodržania lehoty vyplývajúcej z § 415 ods. 5 Trestného poriadku uviedol, že ide o tzv. poriadkovú lehotu, s nedodržaním ktorej zákon nespája akýkoľvek následok.

4. Podstata sťažnostnej argumentácie spočíva v tvrdenom porušení základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu, ktorý nerozhodol o podanom návrhu v zákonom ustanovenej 60-dňovej lehote. Sťažovateľ v texte ústavnej sťažnosti spochybňuje aj právne závery okresného súdu a krajského súdu uvedené v oboch uzneseniach, ktoré nepovažuje za pravdivé, logické a dostatočne odôvodnené. Sťažovateľ osobitne poukázal na nezrovnalosti týkajúce sa jeho aktuálneho pobytu v ÚVTOS Hrnčiarovce nad Parnou a nesprávnej informácie v uznesení okresného súdu, že vykonáva trest v ÚVTOS Leopoldov, ako aj na neaktuálne údaje okresného súdu týkajúce sa jeho pracovného zaradenia. Sťažovateľ je taktiež toho názoru, že krajský súd sa nedostatočne vysporiadal s dôvodmi uvedenými v jeho sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu a svoje rozhodnutie nesprávne a nedostatočne odôvodnil.

II.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

5. Podstata sťažnostnej argumentácie spočíva v tvrdenom porušení základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov postupom okresného súdu v súvislosti s nedodržaním 60-dňovej lehoty na rozhodnutie o návrhu sťažovateľa na podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody. Sťažovateľ v texte ústavnej sťažnosti polemizuje aj s obsahom uznesení okresného súdu a krajského súdu, ktoré považuje za nesprávne, nezákonné a nedostatočne odôvodnené.

6. Ústavný súd poukazuje na § 45 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), podľa ktorého je ústavný súd viazaný rozsahom a dôvodmi návrhu na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone. Viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania sa prejavuje predovšetkým vo viazanosti petitom návrhu na začatie konania, teda tou časťou sťažnosti (v konaní podľa čl. 127 ústavy), v ktorej sťažovateľ špecifikuje, akého rozhodnutia sa od ústavného súdu domáha (§ 43 zákona o ústavnom súde), čím zároveň vymedzí predmet konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany (m. m. IV. ÚS 415/09, IV. ÚS 355/09, II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05). Platí to predovšetkým v situácii, keď je sťažovateľ zastúpený zvoleným advokátom. Z konštantnej judikatúry ústavného súdu tiež vyplýva, že tvrdenia o porušení ústavy, ktoré sťažovateľ uvádza v texte sťažnosti mimo petitu, je potrebné považovať iba za súčasť jeho argumentácie (III. ÚS 149/04, II. ÚS 65/07, IV. ÚS 279/07).

7. Vzhľadom na skutočnosť, že sťažovateľ v petite ústavnej sťažnosti namieta výlučne porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu, ústavný súd bol na podklade takto formulovanej ústavnej sťažnosti oprávnený posudzovať výlučne existenciu zbytočných prietáhov zo strany okresného súdu, ktoré sťažovateľ označil v petite svojej ústavnej sťažnosti. Tvrdenia súvisiace s údajnou vecnou nesprávnosťou právnych záverov uvedených v uzneseniach okresného súdu a krajského súdu, ktoré

obsahovo spadajú pod základné právo na súdnu ochranu zakotvené v čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ktoré sťažovateľ v petite ústavnej sťažnosti nevymedzil, ústavný súd považoval len za súčasť sťažnostnej argumentácie.

8. Pri posudzovaní základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy ústavný súd poukazuje na svoju konštantnú judikatúru, podľa ktorej podstatou a cieľom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote je odstránenie stavu právnej neistoty. Ústavný súd preto poskytuje ochranu tomuto základnému právu len vtedy, ak bola na ústavnom súde uplatnená v čase, keď namietané porušenie tohto práva ešte mohlo trvať (napr. I. ÚS 22/01, I. ÚS 77/02, I. ÚS 116/02).

9. Ak v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu už nemôže dochádzať k namietanému porušovaniu označeného práva, ústavný súd sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú, pretože konanie o takej sťažnosti pred ústavným súdom už nie je spôsobilé naplniť účel ochrany, ktorý ústavný súd poskytuje vo vzťahu k základnému právu na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právu podľa čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd. Tento názor ústavného súdu je akceptovaný aj judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva (pozri Miroslav Mazurek proti Slovenskej republike, rozhodnutie o sťažnosti č. 16970/05 z 3. 3. 2009).

10. Uznesenie okresného súdu v spojení s uznesením krajského súdu nadobudlo účinky právoplatnosti 28. februára 2025. Ústavná sťažnosť sťažovateľa bola ústavnému súdu doručená 28. apríla 2025, teda v čase, keď bolo rozhodovanie o návrhu sťažovateľa právoplatne skončené. Vzhľadom na to, že konanie o tejto sťažnosti už nebolo spôsobilé naplniť účel ochrany, ktorý vyplýva z obsahu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd odmietol danú ústavnú sťažnosť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. mája 2025

Ladislav Duditš
predseda senátu